

6.

Jamila kunde inte somna natten innan det var dags. Hon försökte ligga så still som möjligt, så Kamal inte skulle bli orolig och förstå att någonting var i görningen. Han skulle iväg på morgonen och hade sagt till om tidig frukost. Jamila kände på sig att inte heller Leyla sov särskilt gott. På eftermiddagen hade hon viskande försäkrat att allt var som det skulle. Men Jamila såg i hennes ögon att hon var på helspänn. De ansträngde sig båda för att inte på minsta sätt avslöja att någonting var i görningen. De visste att det räckte att han tyckte sig märka något för att väcka hans ilska.

Livet låg lika naket som iskalla pengar på ett spelbräde. Ändå gällde det att vara precis så grå och vanlig som möjligt. Det spelet var inte lätt, men de hade båda två haft flera tillfällen till mindre övningar av det slaget tidigare. Men så mycket som nu hade aldrig tidigare stått på spel.

De uppförde pjäsen, ”Absolut ingenting är på gång”. Av allt att döma var det också så Kamal uppfattade situationen. Allting var som det skulle vara och som det brukade vara. Så vitt de kunde se anade han ingenting.

Nu gällde det bara att ta det lugnt så skulle allt gå bra, hade Leyla försäkrat. De skulle spela den makabra pjäsen fram till sista akten, trots att publiken för tillfället tycktes vara ytterst ointresserad.

Att ta det lugnt, var precis vad Jamila egentligen inte klarade. Hon var så rädd, att hon inte visste vad hon skulle ta sig till.

Efter en helt ”vanlig” kväll med teve gick de och la sig. När Jamila kröp ned under sitt täcke kände hon sig nöjd med att Kamal somnade snabbt. Hennes kropp skulle i fortsättningen slippa det han kallade kärlek. I alla fall hoppades hon det.

Hon låg och tittade på gardinen i sovrummet för att vara stilla. Hon försökte fixera blicken på den för att tvinga sig själv att inte vända och vrida sig.

Kamal snarkade gott och ljudligt.

Var det verkligen möjligt att det var sista natten han låg bredvid henne? Var det möjligt att hon aldrig mer skulle drabbas av hans vrede? Skulle hon äntligen bli kvitt sin plågoande?

Jamila var livrädd att något skulle gå på tok och att han kände till flyktplanen och att han å sin sida också spelade pjäsen, ”Absolut ingenting är på gång”.

Om det var så var både hennes och Leylas liv i fara. Det visste hon och det visste Leyla. Om inte Kamal gjorde slut på dem själv, hade han många släktingar och gamla soldatkompisar från gerillakriget, både i stan där de bodde, i Sverige och på spridda håll i världen, som skulle hjälpa till om han bad om det. Det gamla var heligt för dem. Hedern, som de såg det, var viktigare än något annat.

– Mannens heder sitter i kvinnans kropp, hade Jamila hört Aram klargöra för Kamal en gång när de diskuterade Leyla, som de ansåg tog sig för stora friheter.

De hade ingen aning om vad heder var. Det hade hon tänkt då och det tänkte hon nu.

Mitt i rädslan kände hon sig kaxig. Flykten skulle bli hennes hämnd. Hon hade aldrig kunnat ge tillbaka eller freda sig mot de oförrätter och övergrepp hon hade utsatts för. Men det kändes inte fel att ta tillfället att fånga friheten och samtidigt få ge igen, och det ganska ordentligt.

Ingenting fick gå fel.

Men hon hade dåligt samvete också. Hon visste att Kamal inte gjorde något han trodde var fel. Han var övertygad om att han handlade rätt, och att han hade ansvaret att vakta dem och tukta dem som han

gjorde. Hon visste också att hon borde känna någon form av tacksamhet mot honom. Han hade ju tagit hand om henne, när hon inte hade haft någon annan i livet. Men det klarade hon inte. Tacksamhet kunde hon bara inte känna. Det gick inte. Slagen var för många. Eftersom det var Kamal som sett till att både Jamila och barnen hade hamnat i Sverige, fick han lov att till sist acceptera att de ville leva svenskt, åtminstone så svenskt de kunde. Leyla var åtminstone värd att få den chansen. Jamila insåg att hon aldrig skulle kunna leva som Siw. Men hon hoppades att hon kunde få bestämma själv i större utsträckning.

Klockan väckte Jamila ur funderingarna. Hon hade lyckats glömma tiden en stund och slumrat till. Hon for upp ur sängen som om någon hotade henne. Hon försökte att se morgonsömnig ut som vanligt och gick ut i köket för att börja göra i ordning frukost. I själva verket var hon klarvaken och på helspänn. Hon väckte Kamal. Han fick sin mat och satt vid bordet och muttrade lite. Det gjorde han ofta på morgnarna. Jamila hade lärt sig att inte bry sig om det. För det mesta nöjde han sig med att muttra så dags. Men hon var så nervös att händerna darrade. När han reste sig från bordet och hon skulle plocka bort efter honom tappade hon hans tekopp. Den gick sönder med ett brak. Skärvorna spreds över golvet. Hon tittade bort och gick och hämtade sopborsten. Han blängde ilsket. Som tur var hade han bråttom. Kompisarna väntade redan i bilen. Han sa åt henne att hålla ordning på barnen, tog sin väska och gick mot dörren.

– Vi kommer tillbaka på torsdag.

Ilsken och tvär som vanligt. Hon vågade inte titta på honom. Hon insåg att risken var alltför stor för att hon skulle avslöja sig genom att se mindre rädd ut än vanligt.

Han stängde om sig och gick.

– Hej då, sura, elaka gubbe, sa Jamila tyst för sig själv.

Hon vågade inte lägga till, nu ses vi aldrig mer. Men aldrig någonsin hade det känts så skönt att han stängde dörren och gick.

Han var knappt ute förrän Leyla tyst kom upptassande och ställde sig bakom köksgardinen för att se efter att han verkligen kom iväg väg. Hon bytte till vardagsrumsgardinen efter en stund.

– Nu går han in i bilen, mamma. Nu åker dom. Vi sätter igång. Fixar du lite frukost så börjar jag packa.

Samia kom upp och tittade yrvaket på mamma och storasyster.

– Vad är det? Jag ska väl inte till skolan än?

Leyla kom snabbt ut i köket.

– Nej, du ska inte till skolan. Vi ska åka i väg. Du och jag och mamma.

Samia tittade skräckslaget på henne.

– Pappa, då? Han kommer att bli arg om vi åker utan honom.

– Då får han bli det, svarade Leyla.

Samia var förvirrad, men satte sig vid bordet och började plocka i sig lite mat. Jamila åt stående vid diskbänken, precis som hon brukade.

När hon var klar ropade hon på Leyla som kom och fick i sig lite grann, medan Jamila klädde på sig och fortsatte packningen. Bara kläder, var det och bara det mest nödvändiga. Jamila hade förberett så det som skulle med låg i särskilda byrålådor och hängde lättåtkomligt i garderoberna. I den brådska som rådde var hon nöjd med att hon hade förberett allt så noga. De var snart klara, hade bäddat, packat, ätit och diskat.

Jamila och Leyla, två mycket målmedvetna kvinnor, tittade på varandra, en ängslig Samia stod bredvid.

– Nu ringer jag, sa Leyla. Jag har ett brev klart till pappa. Vi lägger det i ett kuvert, stoppar i nyckeln och sen slänger jag in det genom brevlådan.

– Vad står det, undrade Jamila oroligt.

”Vi åker långt bort till ett ställe där du inte kan hitta oss. Vi vill bestämma över våra egna liv. Samia mår bra. Jamila och Leyla”.

Samia fortsatte att se förvånad ut, men valde att inte säga någonting. Hon såg på mamma och storsyster att hon i alla fall inte skulle få några svar.

Jamila var tyst. Allt var så definitivt så det kändes farligt. Men hon visste att det inte fanns någon väg tillbaka.

– Vi gör så, sa hon. Ring till kvinnorna.

I behå hade hon pengarna hon hade sparat. Leyla hade hälften och hon den andra halvan för säkerhets skull. Ingen av dem hade vågat räkna än.

Det kändes som en evighet bara att komma utanför dörren, tyckte Jamila. Hennes hjärta klappade vilt. Tänk om han av någon orsak skulle komma tillbaka? Det hände inte ofta. Men det hade hänt.

Någonting viktigt var glömt eller planer ändrades i sista stund.

Jamila erkände för sig själv att hon inte bara var rädd.

Hon var vettskrämd.

Leyla var däremot iskall och rationell. Dörren gick igen med ett klick.

– Nu lägger jag i nyckeln och stoppar in brevet.

Kuvertet landade med ett rassel innan för dörren. Nu kunde inte heller de komma in längre, om de skulle komma på något som de hade glömt. Nu var det bara att gå framåt.

Samia var skärrad. Vart skulle de och varför skulle hon inte till skolan? Hon tittade än en gång frågande på Leyla, men förstod att det inte var någon större idé att fråga vidare.

De hade bara gått några steg när Jamila kände att någon tittade på henne.

Hon höll krampaktigt sin väska i ena handen. Försiktigt och skräckslaget lyfte hon blicken och mötte de varmaste bruna ögon hon någonsin hade sett.

Just nu hände det som bara inte fick ske.

Salim stod framför henne, första gången sen kvartersfesten. Hans bruna ögon var lika fyllda av värme nu som de var då. Men Jamila såg också att han visste vad som hade hänt efter den där kvällen. Det behövdes inga ord för att klargöra det.

Å andra sidan visste troligen nästan alla i hela bostadsområdet vad som hade hänt efter festen.

Salim kom inte närmare. Han bara stod där, som om han förstod att varje steg närmare var en fara för dem båda två.

– Ska du resa bort? frågade han försiktigt.

– Vi måste, svarade Jamila generat. Lova att du inte säger till någon att du såg oss.

Jamila sänkte blicken. Det hettade på armen där hans hud en gång berört hennes. Huden mindes den enda lilla stund de fysiskt hade nuddat vid varandra. Det kändes som ett brännmärke.

Det här var det sista hon hade tänkt sig. Hon hade gjort allt hon förmådde för att förtränga hans mjuka, leende ansikte och de varma ögonen. Han var det enda i världen som hade kunnat få henne att stanna kvar i bostadsområdet. Nu kokade blodet i hennes ådror igen. Hon kände hur kinderna hettade. Hon såg att han såg det. Men hon orkade inte försöka dölja det. Det ville hon inte heller. Hon kände alltför väl att allt som kokade som en bubblande kastrull i henne kokade på samma sätt i honom.

Ingen som såg dem kunde heller missta sig på vad som pågick, även om det var näst intill ordlöst och helt befriat från handlingar.